

CHƯƠNG 14

Mùa hè đến.

Khả Tuệ ngồi trong sofa.

Trên đầu gối nàng đặt hai bức thư, nàng đã giờ đi giờ lại hai bức thư đó đọc mấy tiếng đồng hồ, vừa đọc, vừa nghĩ ngợi, vừa đưa đẩy trông mắt, mỉm cười Cao Hàn ngồi trong một sofa khác, trong tay ôm một cuốn sách y vừa dày vừa nặng, cầm bút đánh dấu trên sách. Học kỳ này chàng phải học lại hai môn, chàng đã quyết tâm, bất luận đấy lòng còn có ngàn vạn điều nung nấu, cũng phải học cho tốt.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người họ, vì mấy ngày nay, giữa hai người có một số cuộc cãi cọ, những người lớn tuổi nhà họ Chung, càng thêm lánh xa họ, cho họ cơ hội được cùng ở với nhau

Trong nhà vẫn yên tĩnh, cuối cùng Cao Hàn không chịu nổi cái vắng lặng ấy, chàng ngẩng đầu lên nhìn Khả Tuệ. Khả Tuệ vẫn đang xem hai bức thư, mắt nàng vừa sinh động vừa hoạt bát, trên mặt lan nét cười, thư gì khiến nàng vui vẻ như thế? Khiến nàng khôi phục lại cái vẻ nghịch ngợm và gần như hài hước? Chàng có phần kinh lạ, đặt cuốn sách xuống, hỏi:

- Em đang xem thư của ai thế?

Khả Tuệ tựa hồ không nhìn ra sự bất bình thường của chàng, nàng tập trung hết tinh thần vào bức thư ấy

- Hạ Phần Vân. Em bây giờ chỉ có thể gọi nàng là Hạ Phần Vân, phải vậy không? - Nàng nói - Nàng nếu đã thành bà Sở, em không thể vẫn gọi nàng là thím Ba nữa - Nàng nhìn bức thư - Thư nàng viết được rất hay, nàng nói với em, tình cảm cần chăm chút bồi dưỡng, giống như hoa cỏ cần tưới nước vậy, nàng đòi em dẹp bớt một số tính trẻ con đi, đối với anh... nàng nhắc đến anh, Cao Hàn!... đối với anh nhẫn nại một chút, đòi em không chỉ yêu anh, còn phải khuyến khích anh, giúp đỡ anh... Hè! Cao Hàn, Hạ Phần Vân cũng mù đầu óc, nàng sao không đòi anh khuyến khích em, giúp đỡ em? Người què một chân là em chứ không phải là anh!

Cao Hàn đang co rút cơn cào, gân đây, chàng thường xuyên đau dạ dày, hề đau một cái là khó mà dẹp yên nổi Chàng biết chứng bệnh này, do buồn bực, bồn chồn, đau khổ, tuyệt vọng... và ngủ không đủ, ăn uống không có nơi chốn nhất định sẽ dẫn tới, có thể là càng ngày càng nghiêm trọng. Nhưng chàng lười đi khám bệnh.

- Làm sao thế? Anh! - Khả Tuệ thò đầu nhìn chàng - Trên trán anh toàn là mồ hôi, khí trời quá nóng ử Máy lạnh đã mở đến hết cỡ.

Chàng đưa tay chùi mồ hôi trên trán.

- Đừng lo cho anh! Chàng nói, làm ra vẻ không để tâm - Trong thư của nàng còn viết những gì?

- Nàng nói, không khí bên Mỹ rất tốt, nàng đang học làm mẹ kế... Anh biết, vợ trước của bác sĩ Sở còn để lại một trai, một gái Nàng nói nàng đang dạy con gái đánh đàn tranh, chỉ có điều không có hứng thú đàn piano nữa Nàng còn nói... nàng đang hưởng một thứ hạnh phúc bình thường, không về nước nữa!

Dạ dày Cao Hàn đau càng dữ, chàng không thể không dùng tay dè trên vùng dạ dày Hạnh phúc bình thường, thế thì, nàng còn có thể có được hạnh phúc? Không, đó chỉ là lời tự lừa mình lừa người mà thôi Tất cả mọi hạnh phúc đều không phải là cái bình thường! nếu thêm vào hai chữ bình thường, thì không thể coi là hạnh phúc đích thực. Không về nước nữa, đó mới là vấn đề. Một bức thư ngắn ngủi, nói ra tương lai của nàng, chồng, con cái Phải, nàng đã lấy chồng! Phải, nàng đã bay đi Phải, nàng đã thuộc về một người đàn ông khác, một thế giới khác! Phần Vân, nàng làm được quá tuyệt! Nàng làm được quá ngốc! Nàng làm được quá độc ác! Chàng dùng tay đỡ đầu, nắm chặt bút chì. "Rắc" một tiếng, bút chì cong gập gãy thành hai đoạn.

Khả Tuệ ngược mắt nhìn chàng, nàng vẫn cười tươi tỉnh. Từ trong sofa đứng lên, nàng gấp hai bức thư lại, bỏ vào trong túi lớn của cái váy rộng. Sau đó, nàng đi đến gần chàng, ngồi xuống sát cạnh chàng, đưa tay nắm lấy bàn tay nghịch bút chì của chàng.

- Anh đang phát run. - Nàng khẽ nói - Anh làm gãy bút chì, tay anh lạnh... anh lại lên cơn đau dạ dày, phải vậy không? - Nàng đưa đầu trên vai chàng, lông mi phe phẩy cơ hồ chạm vào má chàng. Tiếng nàng bình tĩnh mà rõ ràng - Anh sợ nghe cái tên ấy, phải vậy không?

Chàng giật mình một cái

- Cái tên gì? - Chàng không hiểu

- Hạ... Phần... Vân - Nàng dẫn từng chữ một nói Mặt nàng cách chàng rất gần rất gần. Đôi mắt đẹp của nàng mở rất to, sáng mà trong. Khóe miệng nàng cười, vừa ngọt ngào, vừa quý quý. Lông mày nàng hơi nhướng lên, khóe mắt, khóe môi đều héch lên. Toàn thân nàng đột nhiên tràn đầy một thứ vui mừng nào đó mà chàng hoàn toàn xa lạ, một thứ vui mừng thắng lợi, một thứ vui mừng bí hiểm, một thứ vui mừng đặc ý.

Cao Hàn bỗng thấy quay cuồng đảo lộn.

- Em nói như thế là ý gì? - Chàng khàn tiếng hỏi Lần thứ nhất, chàng đôi mắt với khuôn mặt đẹp đó có một thứ cảm giác sợ hãi - Em như thế là ý gì? - Chàng hỏi lại lần nữa

- Anh không hiểu - Nàng nhướn nhướn lông mày, cười, khẽ thở than, dùng tay nhồi nhồi trên mu bàn tay giá lạnh của chàng. - Hừ! Anh quả thật nên hiểu Hạ Phần Vân lấy chồng, hy vọng cuối cùng của anh cũng tan vỡ!

- Khả Tuệ! - Chàng kêu lên kinh hãi

- Đừng đừng, đừng kêu - Nàng vỗ về chàng, giống như vỗ về một đứa trẻ. - Đừng kêu, cũng đừng kích động, để em từ từ nói cho anh biết. Nếu em vẫn cứ nhìn không ra người anh yêu là Hạ Phần Vân, các người quá đánh giá thấp em! Các người coi em là đứa con nít có thể lừa bịp được, thế thì các người cũng ném một chút mùi vị của sự bị lừa bịp...

- Khả Tuệ! - Chàng lại kêu, túm lấy cổ tay nàng - Em đang nói những gì? Khả Tuệ! Em đừng nói bậy nói bạ, em đừng đùa cợt...

- Ha ha! - Khả Tuệ cười lên, cười, nàng khẽ dùng môi hôn trán Cao Hàn - Cao Hàn! Anh quả thật đáng yêu! Anh ngây thơ đáng được yêu! Ngốc đáng được yêu! Anh quả thật đáng yêu! - Nàng đứng lên, nhanh nhẹn nhảy về phía máy hát, đặt lên một đĩa hát disco, nàng theo đĩa hát nhảy, lẩm bẩm nói một mình - Trước khi Từ Đại Vĩ về, phải luyện lại disco!

Chàng nhảy lên, xông đến tắt máy hát, túm lấy vai Khả Tuệ. Chàng tóm nàng trở về bên sofa, dùng sức ấn nàng vào trong sofa Chàng mặt trắng bệch nói:

- Đem chuyện nói cho rõ ràng, cô đang nói những gì thế?

- Tôi đang nói, - Nàng lại nhướn nhướn lông mày lên, giương mí mắt lên, mắt sáng mà long lanh - Đây là chiến tranh của hai người phụ nữ, chiến tranh của tôi và Hạ Phần Vân. Anh là đối tượng tranh đoạt của chúng tôi Anh hiểu chưa Đồ ngốc? Anh rất may mắn, anh được hai người chúng tôi yêu; anh cũng quá bất hạnh, lại bị hai người chúng tôi yêu!

Mặt chàng càng trắng bệch rạ

- Cô phát hiện vào lúc nào- Chàng run giọng hỏi - Cô phát hiện tôi và Phần Vân yêu nhau vào lúc nào

- Tôi rất ngốc, tôi vẫn không phát hiện ra - Lòng con người nàng lóe sáng, ánh sáng leo lét, giống như hai chấm sáng đom đóm trong lùm cây đêm đen - Là chính anh nói cho tôi biết.

- Tôi nói cho cô biết? Tôi nói cho cô biết lúc nào

- Trời! - Nàng thờ dài, ngây thơ mà ngạc nhiên nhìn chàng - Anh quên ở Quán ăn Hạnh Lâm, chính hôm anh nói với tôi, người anh yêu là Phấn Vân chứ không phải tôi! Anh nói trừ Phấn Vân ra, trong lòng anh không dung nạp nổi một người phụ nữ khác nào nữa!

Trong óc chàng âm lên một tiếng giống như sấm vang. Chàng trừng mắt nhìn nàng, giống như nhìn thấy một con quái vật. Mặt chàng từ trắng chuyển sang đỏ, lại từ đỏ chuyển sang trắng, tròng mắt chàng trợn lên rất to, cơ hồ lòi ra khỏi mắt. Chàng nén giọng, làm bằm, không tin, nói liền một chập:

- Không! không! không!

- Cái gì không, không, không? - Nàng càng ngây thơ hỏi

- Chứng mất trí nhớ của cô! - Chàng kêu lên - Té ra cô giả vờ! Cô không hề mắc chứng mất trí nhớ! Cô nhớ được rõ ràng chuyện trong quán ăn Hạnh Lâm! Cô giả vờ, cô giả vờ không nhớ được! Cô giả vờ! Cô giả vờ! Cô giả vờ!...

- Phải - Nàng chớp mi mắt - Ngoài giả vờ mất trí nhớ ra, tôi làm sao có thể diễn được trò của tôi! Làm sao mới có thể đánh gục Hạ Phấn Vân?

- Cô... - Chàng hét to, lao tới, chàng quên mất tất cả lay bả vai nàng, điên cuồng lay nàng. Mỗi huyết quản của chàng đều sắp nổ tung - Cô giả vờ! Cô giả vờ! Cô là một quý! Cô bức Hạ Phấn Vân phải đi! Cô bức nàng lấy chồng, lấy một người đàn ông nàng không yêu! Cô hủy hoại hai chúng tôi! Cô...

- Đừng kêu! - Khả Tuệ gay gắt nói, nụ cười ngây thơ biến mất, sắc mặt nàng cũng biến thành trắng, tròng mắt nàng đen nhem lóe sáng, khóe miệng nàng khô sớ trể xuống, tiếng nàng trầm thấp mà mạnh mẽ.

- Nghe tôi nói, Cao Hàn, tôi từng yêu anh, yêu đến suýt điên mất. Trước khi đến Hạnh Lâm, toàn bộ thế giới của tôi chỉ có anh! Tôi yêu anh, yêu đến có thể vì anh làm bất cứ việc gì! người biết tình cảm đó của tôi chỉ có Hạ Phấn Vân! Tôi không bí mật với nàng, tôi đem lời trong tâm nói hết cho nàng nghe. Nhưng, nàng bán đứng tôi! Nàng từ chỗ tôi lần ra số điện thoại của anh, lần ra địa chỉ điểm hẹn gặp của chúng ta, để chinh phục anh...

- Nàng không có thể, nàng không hề có thể... - Chàng vùng vẫy la lên.

- Đừng la! - Nàng lại rống khê, đè nén tiếng kêu của chàng - Nếu nàng không có thể, cứ coi là tôi hiểu lầm nàng! Dù sao kết quả vẫn là như nhau! nghe tôi nói, lúc tôi đến Hạnh Lâm gặp anh, tôi trong lòng sùng bái và yêu thích nhất hai người, một người là anh, một người là nàng! nhưng, lần gặp mặt ấy đã phá

vỡ toàn bộ thế giới của tôi! Các người không biết các người đánh cho tôi một đòn nặng đến thế nào! Lúc bấy giờ tôi liền nghĩ, các người có thể đối đãi với tôi như vậy, tôi chỉ có thể chết! Chỉ có thể chết! Lúc tôi xông ra khỏi Hạnh Lâm nhảy vào trong biển xe cộ ấy, tôi chỉ muốn chết, nhất tâm nhất ý chỉ muốn chết... nếu lúc ấy tôi chết, cũng coi là xong. Nhưng tôi lại không chết nổi, lại bị cứu sống lại... - Nàng trừng mắt nhìn chàng, trong mắt cháy lên hai ngọn lửa nhỏ. - Tôi nằm ở đây, sau khi nhất ý thức hồi phục lại, tôi không mở mắt, chỉ là nghĩ, tôi phải báo thù, tôi phải báo thù, tôi phải đánh thắng trận này!

- Cô... - Chàng cắn chặt môi, cắn đến môi bật máu Chàng tức đến toàn thân run lên, trong mắt rải đầy tia máu - Sao cô có thể làm như vậy Sao cô có thể nhẫn tâm làm được như vậy

- Nhẫn tâm? Cái người đối với tôi không đủ nhẫn tâm ử Các người kéo tôi từ thiên đường vào địa ngục, các người không đủ nhẫn tâm ử

- Trời đất! - Cao Hàn dùng tay đâm vào huyết thái dương - Phần Vân hôm ấy đến Hạnh Lâm, căn bản là để ngăn tôi nói ra sự thật với cô... Nàng đối với cô tốt biết bao, tốt đến nỗi có thể có bất cứ hy sinh nào... Nàng coi cô là một cô gái nhỏ trong sạch nhất, lương thiện nhất mềm yếu nhất trên đời... mà cô... mà cô... - Chàng thở không ra hơi, dạ dày hoàn toàn co rúm lại

- Thật ử - Khả Tuệ hỏi, mắt vẫn cháy rực, tiếng nói lại bình tĩnh mà chua xót - Đó là cái bất hạnh của nàng, nàng nhìn tôi quá đơn thuần. Sự thực, trước khi đến Hạnh Lâm, tôi đúng là một cô gái nhỏ giống như nàng nghĩ. Sau khi đến Hạnh Lâm, cô gái nhỏ đã khôn lớn, trải qua chặng đường sống và chết, cô gái nhỏ cũng sẽ trong một chớp mắt chín chắn, cũng sẽ hiểu như thế nào để tranh thủ cái mà mình muốn, như thế nào để đánh thắng một trận.

- Cô đã đánh thắng ử - Chàng bỗng ngẩng đầu lên gay gắt hỏi - Cô hiện giờ coi là đánh thắng ử Cô cho rằng cô đánh thắng ử Nói cho cô biết! - Chàng la lên - Tôi vẫn không ngừng yêu nàng, vẫn không ngừng!

Nàng cười, cười đến có phần thê lương.

- Tôi hoàn toàn biết! - Nàng nói - Còn chưa ra khỏi viện, tôi chỉ cần nhìn đôi mắt anh, tôi liền biết trận này rất khó đánh thắng. Ngày đầu tiên ra viện, anh đánh đổ phích nước nóng vào tay, để tránh khỏi hát cho tôi nghe! Anh làm quá ngu dại, quá rõ rệt, tôi hận không thể cắn nát các người Dáng vẻ lặng lẽ nhìn nhau, hứa hẹn sống chết như vậy! Tôi hận đến cực độ...

- Cho nên, cô xua nàng đi! - Chàng kêu lên - Chính cô, chính cô, cô tạo ra một sự hiểu lầm, tại sao sự mờ ám giữa Phần Vân và ba cô...

- Cái đó không phải là tôi tạo ra! - Nàng lạnh lùng, chua chát nói tiếp - Tôi chỉ lợi dụng thời cơ một tí mà thôi Anh muốn biết tình hình đích thực tối hôm

ấy không? - Nàng mỉm cười với chàng - Hạ Phấn Vân là xuống lầu gọi điện thoại, trong phòng nàng vẫn không lắp máy phụ. Ba ngồi trong bóng tối, ba đoán ra việc giữa chúng ta, cũng đoán ra tình cảm của Hạ Phấn Vân đối với anh. Còn tôi thì sao Tôi vẫn không ngủ, tôi đang nghĩ như thế nào mới có thể khiến anh vỡ mộng đối với Hạ Phấn Vân... Sau đó, tôi nghe thấy nàng xuống lầu, tôi liền bò ra khỏi phòng, nấp ở cửa cầu thang nghe trộm! Ha! Ba đang ngả bài với nàng. Anh đoán nàng nói với ba thế nào Nàng đòi ba giúp đỡ anh, khóc đòi ba giúp đỡ anh... Nàng quả thâm tình, phải vậy không?

Cao Hàn cắn môi càng mạnh, răng lút sâu vào trong môi

- Tôi kêu ré lên - Khả Tuệ tiếp tục nói - Cố ý dẫn má, bà nội ra, cố ý tạo thành cục diện này: tôi xua nàng đi Tôi cuối cùng xua được nàng đi không để lại dấu vết. Tôi nghĩ, khi anh biết anh không phải là một người yêu duy nhất của nàng, anh sẽ tỉnh ra, anh sẽ toàn tâm yêu tôi Nhưng, tôi lại lầm, anh quả thật cố chấp, anh quả thật tin cậy nàng! Anh đối với nàng không chỉ là yêu, đã đến bước mê tín. Do đó, tôi cuối cùng hiểu ra một việc, tôi vĩnh viễn không thể có được anh. Nhưng, Cao Hàn, cái mà tôi không được, tôi cũng sẽ không để người khác được! Nếu tôi đang yêu anh, đến lúc đó, đã biến thành hận. Cao Hàn, tôi hận anh, hận các người!

Chàng nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, nhìn xói vào nàng, càng nghe càng ly kỳ, càng hỗn loạn càng nghe càng kích động, càng nghe càng không dám tin....

- Chẳng lẽ cũng là cô khiến nàng lấy Sở Hồng Chí ử- Chàng nắm tay lại la lên, thở rất gấp? - cô vẫn không có được sức mạnh lớn như thế phải không?

- Tôi không có? - nàng cười khẩy - Nhưng anh có.

- Nói bậy cái gì thế?

Nàng móc móc trong túi, móc ra mảnh giấy nhàu, giở ra, nàng chậm rãi đọc.

- "Không đến bước quyết định cuối cùng, tuyệt đối không khinh suất hy sinh. Không đến bước quyết định cuối cùng, tuyệt đối không vứt bỏ hy vọng" Nhớ được không? là cái anh viết! từ sáng đến tối viết đọc hai câu này! anh không dám bỏ ả anh không hy sinh ả tôi cầm mảnh giấy đó đến tìm Phấn Vân khóc kể với nàng anh biến tâm, tôi đưa mảnh giấy đó cho nàng xem. Nàng thông minh như thế, nhạy cảm như thế, đương nhiên biết, cần phải có một quyết định cuối cùng. Người phụ nữ như Phấn Vân nếu muốn lấy chồng, thế nào cũng có người đàn ông chờ đợi muốn lấy Tôi không tính lầm hiện giờ Phấn Vân đã lấy chồng, đã sang Mỹ, toàn bộ trò của tôi đã diễn xong tôi không công đâu diễn tiếp nữa! Bây giờ anh hiểu chưa

Chàng thở nặng nề, lồng ngực phập phồng chàng đúng là không thở được nữa Phần nộ kinh ngạc đến cực điểm chàng biến thành tê dại thì ra tất cả những cái đó đều là nàng đang thao túng, nàng đang đạo diễn nàng đang xếp đặt nàng Khả Tuệ ngây thơ trong sạch ấy!

Lát sau chàng mới gắng gượng định thần được

- Tại sao muốn nói với tôi những cái đó?

- Để anh biết, anh quả thực không nên bỏ Phần Vân.

- Tại sao muốn để tôi biết.

- Bởi vì tôi đã quyết định bỏ anh - nàng mỉm cười một cái - tôi có ngốc nữa, cùng sẽ không ngốc đến độ lấy một người đàn ông đang yêu người phụ nữ khác. Nếu tôi không đủ sức tróc cả rễ Phần Vân ra khỏi lòng anh thì tôi bỏ anh!

- Tại sao không bỏ tôi sớm hơn một chút - chàng cuối cùng rống to lên, rống đến nỗi cả nhà đều chấn động

- Trước khi Phần Vân kết hôn ử Anh đừng hòng - nàng cười lên - Tôi đã nói cái mà tôi không được, tôi cũng không muốn người khác được. Bây giờ anh tự do rồi! Cao Hàn, anh tự do rồi! anh không cần chịu trách nhiệm với lương tâm anh, cũng bắt tất phải chịu trách nhiệm với tôi, đi theo đuổi nàng đi, theo đuổi đến bên Mỹ đi! theo đuổi đến chỗ chồng nàng đi! đi theo đuổi đi! đi theo đuổi đi nếu anh bỏ được học hành cha mẹ, anh lại lo liệu được phí tổn chuyến đi, giấy tờ, anh hãy theo đuổi đến bên Mỹ để tôi xem xem các người có thể "cuối cùng thành quyền thuộc" được không?

Cao Hàn tím lầy bả vai Khả Tuệ, mắt anh đỏ ngầu như máu

- Khả Tuệ - chàng dần từng chữ một nói - cô quả đáng sợ! quả đáng sợ! cô tại sao trước đây không chết!

- Hận tôi đến thế ử - nàng cười hỏi, trông mắt cuộn vào phía trong vành mắt - nên biết tôi trước đây cầu chết còn dễ hơn cầu sống nhiều nên biết tấn tuồng ấy diễn rất vất vả., rất vất vả, chỉ vì hy vọng anh có thể yêu tôi! Cao Hàn, anh là người có máu xâm lược anh là người tích cực tranh thủ, đổi địa vị mà xử trí anh cũng có thể làm được việc tôi đã làm!

- Tôi sẽ làm được quang minh chính đại - chàng kêu to - tôi không dùng thủ đoạn như vậy, hèn hạ như vậy! chàng lòng đau như thắt, kẽ mắt như rách rạ Tất cả phần nộ, đau khổ tựa như núi lở biển nhào cuộn cuộn đến với chàng, nỗi đau nhớ đời Chàng không kiềm chế nổi mình nữa, giơ tay lên, chàng dữ tợn tát Khả Tuệ một cái - cô... quá ác độc, quá ác độc, quá ác độc - chàng lại tát nàng một cái nữa

Khả Tuệ bị chàng tát liền hai tát, đến nỗi từ trên sofa lăn xuống đất, nàng phục xuống đất, tóc xõa tung ra, nàng hơi ngẩng đầu lên, nhìn chàng, khoe miệng nàng có một vết máu, mắt nàng sáng rỡ mà đẹp.

- Anh không biết một việc này... - nàng chậm rãi

- Tôi không biết gì hết - chàng rống điên cuồng - tôi là một thằng ngốc là một thằng ngu! tôi không cần biết không cần biết bất cứ chuyện gì cô nói nữa...

- Anh không thể không biết một việc - Khả Tuệ nói rõ ràng, mắt chứa chan lệ, khoe miệng lại mang nét cười, một cái cười bi tráng, xúc động lòng người - Tôi tuy thắng lợi, tôi lại thà rằng tôi là Phấn Vân.

Trên cầu thang một hồi tiếng kẹt cửa, một hồi tiếng bước chân, tiếng chạy, người nhà họ Chung đều kinh động từng người một từ trên lầu thò ra, kinh ngạc nhìn dưới lầu, Thúy Vi giật mình hỏi

- Hai cô cậu đang làm cái gì thế? làm sao mà lại cãi nhau dữ dội như thế.

- Má - Khả Tuệ ngược đầu lên - chúng con không cãi nhau nữa, từ nay về sau vĩnh viễn không cãi nhau nữa - nàng từ dưới đất bò lên chùi vết máu bên môi, kêu ngạo ưỡn thẳng người lên - con vừa tha anh ta ra! tha anh ta từ nhà tù ra Tình yêu, có khi là một cái nhà tù, tôi phóng thích bản thân tôi, cũng phóng thích cả anh!

Cao Hàn cắn chặt răng nhìn nàng. Nàng đứng đấy vừa kiên định, vừa kiêu ngạo vừa chín chắn bên môi nàng trước sau mang nét cười, là cái cười thắng lợi, cũng là cái cười thất bại Kỳ quái là mặt nàng rạng rỡ một cái đẹp thê lương bi tráng, một cái đẹp cơ hồ khiến người khác nghẹt thở. Cao Hàn nhìn mãi, tất cả mọi cái trước mắt dường như hoàn toàn không tồn tại đang lấp lóa tan tác giống như gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, không còn gì nữa, nghe không còn nữa... Chàng nhìn không thấy gì nữa, nghe không còn nữa, trong óc chỉ còn sót lại một cái tên, một cái tên ghi tâm khắc cốt, không phút nào quên. Cái tên ấy đang đốt bỏng chàng lay động chàng, chàng bỗng quay người lại chạy như điên cuồng lập tức xông ra khỏi cửa lớn nhà họ Chung dùng hết sức mạnh toàn thân, kêu gọi như rách xé một cái tên:.

- Phấn Vân

Tiếng chàng phá vỡ sắc chiều, lan tỏa miên man toàn thể không gian, xông thẳng lên tầng mây thăm thăm